

blive hjemme, og dertil kom saa Ønsket om at indskrænke Forbruget af Kul saa meget som muligt, hvilket Ønske fik Udtryk Landet over i de Dage. Det viste sig imidlertid, at stort længere end 14 Dage kunde Publikum ikke holde denne Tilbageholdenhed ud; saa begyndte man at rejse paa ny, og Trafikken tog til. Da samtidig Kulforsyningen foregik i ret stort Omfang, saa ogsaa dette Hensyn faldt bort, kunde man fra Statsbanernes Side indføre omtrent den normale Køreplan fra den 1. Oktober dette Aar. Medens jeg omtaler dette Spørgsmaal og Spørgsmaalet om den mangelfulde Kulforsyning, vil jeg gerne have Lov til at berøre en Sag, der ganske korteligt blev fremdraget af det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), som mente, at Statsbanerne ved Nervøsitet havde bidraget til at forgylde en Kulgrosserer i København. Der sigtes her til den Forretning, som blev afsluttet mellem Trafikministeriet — og jeg maa sige af mig personlig, saa at ingen andre har Ansvar for — og Københavns Bunkerkuldepot. Denne Handel drejede sig om 18,000—20,000 Tons Kul, som henlaa paa Kuldepotets Lager. Et Medlem af Direktionen, Generalkonsul Hansen, henvendte sig til mig ikke i og for sig for at komme af med disse Kul, men for at give mig den Oplysning, at hvis intet andet blev foretaget, vilde disse Kul forsvinde fra Lageret i Løbet af ganske faa Dage. Dette foregik umiddelbart efter Krigens Udbrud, og det vil være alle bekendt, i hvor høj Grad man følte sig opskræmt med Hensyn til Kullene. Det var paa dette Tidspunkt overmaade usikkert, om det i det hele vilde være muligt i den kommende Tid at tilføre Kul, og ud fra den Forudsætning maa denne lille Affære ses. Man var paa dette Tidspunkt endnu ikke naaet til at udstede noget Kuludførselsforbud; Overvejelser herom begyndte først i disse Dage. Jeg fandt det da naturligt, at man gjorde, hvad man kunde, fra Statens Side for at bevare disse Kulbeholdninger her i Byen. Generalkonsulen dokumenterede for mig, i hvor høj Grad der var Efterspørgsel ikke blot her til Landet, men til forbisejlende Skibe, og dokumenterede ligeledes, hvilke høje Priser Firmaet paa dette Tidspunkt kunde opnaa, Priser, der var højere end den Pris, han forlangte af mig, nemlig 30 Kr. pr. Ton. Da jeg derom udtalte, at jeg maatte finde Prisen overordentlig høj, erkendte Generalkonsulen, at den var høj, men han vilde ikke desto mindre ikke opnaa nogen særlig Fortjeneste ved at sælge sit Lager til Staten; han kunde have mindst

den samme Fortjeneste ved at sælge det til forbisejlende Skibe. Imidlertid enedes vi om, at det jo dog var meget usikkert, hvorledes Forholdene i det hele vilde udvikle sig. Vi var enige om, at hvis Begivenhederne i Løbet af faa Dage skulde udvikle sig saaledes, at denne Pris, som paa det Tidspunkt ikke var for høj, i Løbet af faa Dage skulde vise sig at være meget høj, altsaa at Kultilførselen kom til at foregaa i et nogenlunde rimeligt Omfang, vilde det være kedeligt, om Staten havde betalt en saa overordentlig høj Pris. Derfor traf vi den Aftale, at Staten i alle Tilfælde skulde have Kullene, at Maksimumsprisen skulde være 30 Kr., Minimumsprisen 25 Kr., og at en Regulering af Prisen saa skulde finde Sted indenfor et kortere Tidsrum. Da der var gaaet nogen Tid, Prisreguleringskommissionen var kommet i Virksomhed og Kultilførslerne her til Landet begyndt, fandt jeg Tidspunktet rigtigt til at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse. Jeg lod da kalkulere, hvad Kul i de Dage vilde koste at tilføre København. Paa dette Tidspunkt vilde Kul koste ca. 25 sh., og jeg kunde under disse Omstændigheder ikke finde, at en Pris af 25 Kr., som var betinget af saa overordentlige Forhold, var nogen høj Betaling, da de 25 sh. ikke indeholdt nogen Avance for vedkommende. Jeg finder saaledes at burde sige, at der ikke fra Statens Side kan rejses nogen Bebrejdelse mod dette Firma for dets Optræden overfor Staten. Hvorvidt der kan rejses nogen Bebrejdelse overfor mig, skal jeg lade usagt. Det vil altid kunne gøres overfor en Handling, som foretages under særlige og ekstraordinære Forhold, men paa den anden Side mener jeg ikke, det kan gøres med nogen Ret, da jeg synes, at det Hensyn, jeg først og fremmest havde at tage, var det at sørge for, at der var Kul til Stede, naar det var muligt. Jeg mener, at Bebrejdelsen havde ramt mig haardere, hvis jeg havde ladet en saa betydelig Kulladning unddrages Statens Forbrug. Uvedkommende dette Spørgsmaal er efter min Mening Firmaets Forhold til de Kunder her i Byen, med hvilke det havde Kontrakt. Dette Forhold angaar ikke Staten. Hvorvidt Firmaet kan lastes derfor, er efter mit Skøn Staten ganske uvedkommende, og det var for øvrigt et Forhold, som jeg intet Kendskab havde til og ikke skulde have noget Kendskab til. Firmaet havde ikke nogen som helst Grund til at sætte mig ind i, hvilke Forpligtelser det havde til anden Side.

Det ærede Medlem fra Hornslet (Povl-